

فیروز اسماعیلی نژاد

قائم مقام مدیر مسئول: امید عباسی

زیر نظر شورای سیاست‌گذاری

سر دبیر: دکتر ایرج گلشنی

چاپ: کارگر

طرح و کاریکاتور: فریبا عزیزی

توزیع: کار و کارگر

سازمان آگهی ها: ۹۱۹۸۵۴۳۹۹۶

تلفن دفتر مرکزی روزنامه: ۸۸۷۶۹۲۲۷ (۰۲۱)

بست الکترونیکی: Eghtesadsaramad@gmail.com

نشانی سایت: Eeghtesadsaramad.ir

عضو انجمن روزنامه های غیردولتی

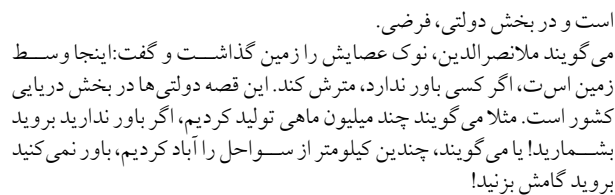
عضو انجمن صنفی مدیران نشریات ایران

عضو تعاونی مطبوعات کشور

نشانی دفتر مرکزی: تهران - خیابان سپهروردی شمالی بالاتر از بهشتی - پلاک ۵۶

طبقه سوم - واحد ۳

سازمان شهرستان ها: ۰۲۱۸۶-۴۷۵۹۶

است و در بخش دولتی، فرضی.

می گویند ملا نصرالدین، نوک عصامیاش را زمین گذاشت و گفت: اینجا وسط زمین است، اگر کسی باور ندارد، مترش کند. این قصه دولتی ها در بخش دریایی کشور است. مثلاً می گویند چند میلیون ماهی تولید کردیم، اگر باور ندارید بروید بشمارید! یا می گویند، چندین کیلومتر از سواحل را آباد کردیم، باور نمی کنید بروید گامش بزنید!

گرایش به زمان در دو بخش دولتی و خصوصی به شدت با هم تضاد ماهوی دارند. زمان از نظر بخش دولتی، عبارت است از دوره‌ای که به دوره مدیریت موجود بازسد و بعد از آن هر چه شد، شد؛ اما در بخش خصوصی زمان یعنی یک عمر تلاش و فعالیت برای موفقیت. بخش خصوصی به دنبال موفقیت تضمین شده در کوتاه‌مدت، میان و بلند مدت است؛ اما بخش دولتی به دنبال گزارش کار در کوتاه‌مدت.

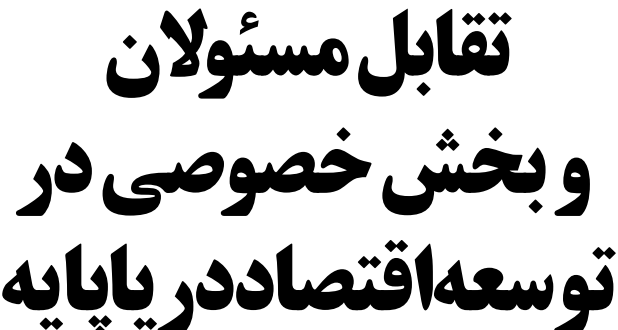
برای بخش خصوصی زمان مهم است و در بازه زمانی مشخص باید به دستاوردهای مشخص برسند؛ در غیر این صورت زیان زمان را می‌توان به بخش خوش پرداخت کرد. اما در بخش دولتی، چنین نیست و زمان اهمیت در حد دوران مسئولیت مدیران دارد و بعد از آن، اصلاً مورد محاسبه قرار نمی‌گیرد زیرا برای آن بخش خوش پرداخت نمی‌کند. نمونه مشهور این وضعیت، متروی پرند و سازه‌های مسکن مهر است که بعد از دو دهه، همچنان بی سرسنت هستند. جالب است که متروی پرند اعلام شد که چند نژاد دیگر با حضور رییس جمهور افتتاح می‌شود، در حالی که هنوز برق آن تأمین نشده است. بعد از ۱۸ سال که بارها قرار افتتاح گذاشتند و عمل نکردند، کسی به کسی نگفت بالای چشم‌ت ابروست. اما در بخش خصوصی اگر چنین رفتاری وجود داشته باشد، ورشکستگی و نابودی حتمی است؛ این در حالی است که ۱۸ سال است مدیران دولتی حقوق و پاداش کامل خود را می‌گیرند و کسی هم ورشکست نشده و قرار نیست اگر باز به افتتاح به هم بخورد، ورشکست شود؛ بلکه به دریافت حقوق و پاداش اشتغال می‌مغتر می‌کند.

در بخش دولتی، رفتار قاطع مدیریتی وجود ندارد و نمی تواند وجود داشته باشد. نمونه روشن آن اخیر بود که معاون اول رئیس جمهور رفت به بندر و کلی کمبود و تعلل و بی توجهی دید و انبوهی کالای رسوب شده و فاسد شده ملاحظه کرد؛ چه شد؟ چه کرد؟

اگر این همه اهمال در بخش خصوصی بود، چند نفر اخراج می شدند؟ چند نفر تنبیه می شدند؟ چند نفر مقصر تشخیص داده می شد و هزینه ها از جیب آن ها بازگشت می خورد؟

اما در بخش دولتی چه شد؟ هیچ!

تفاوت در نگاه‌هاست. این که در بخش دولتی باشی یا بخش خصوصی، نگاهت فرق می‌کند. بسته به زاویه دید شماست. اگر پای یک تپه بایستید و نگاه کنید، یک منظره مشخص می‌بینید، اما اگر بالای تپه بروید، چه می‌بینید؟

گروه توسعه دریایچه - امید متین - تحلیل آن چه در فضای دریایی کشور می‌گذرد، باهم تفاوت‌های زیادی دارد؛ اصل تفاوت در نگاه‌هاست. یک نگاه، نگاه دولتی است و نگاه دیگر نگاه خصوصی. این دو نگاه، در فضای دریایی کشور باهم جمع نشده‌اند و حاصل، دو نتیجه‌گیری متفاوت است. بررسی این دو نگاه می‌تواند منظور ما را بیش‌تر روشن کند.

نگاه مسئولان دولتی، ویژگی‌های خاص و طبیعی خود را دارد که بدون در نظر گرفتن شماره دولت‌ها، که دولت سیزدهم باشد یا دوازدهم یا دهم یا همه از یک آبشخور منشاء می‌گیرند و نگاه تعریف‌شده‌ای دارند. سعی می‌کنیم به برخی از این ویژگی‌ها به اختصار اشاره کنیم تا منظور نظر به دست آید:

در نگاه دولتی‌ها، همه چیز همواره مطلوب و رو به جلو است. همه چیز خوب و گل و سنبل است و مشکل خاصی به چشم نمی‌آید. چشم‌پوشی از مشکلات و مسائل از ویژگی‌های این نگاه است و به همین دلیل، با نگاه بخش خصوصی که مشکلات را هم می‌بیند و هم لمس می‌کند، دچار تناقض عظیمه می‌شود.

از خصوصیات‌های نگاه دولتی این است که عادت کرده‌است خود را با گذشته مقایسه کند. چه مقایسه با دوره پیشین و چه مقایسه با رژیم گذشته. مقایسه‌ها مع الفارق است. مقصود با درایت بیشتر گذشته دیگر قابل درک و قبول نیست؛ زیرا زمان برای آن رژیم حدود قرن متوقف شده‌است. به طور طبیعی، اگر آن رژیم همچنان بر سر کار بود، آمار و ارقام مقایسه‌اش با امروز حتماً فرق داشت. سازه‌های دریایی آن دوران هنوز رویاویکو، روجگاه آزادی و... هنوز تپاکی نشدند؛ یعنی، در آن زمان هم حرکت به سمت جلو و توسعه از دست می‌رفت. به همراه خود داشت. به قول آقای قرائتی، اگر همه چیز آن رژیم را بد بدانیم،

روابط عمومی و آموزش همگانی شرکت آب و فاضلاب خوزستان